

Huilers

Vanaf de televisie kijkt een glad, rond kopje me met grote, zwarte ogen een beetje verbaasd aan. Eigenwijze snorharen en onhandige voorpoten verhogen de aibaarheid van de jonge zeehond. Zeehondenjongen zijn niet zomaar jongen. Bij paarden horen veulens, bij schapen lammetjes, maar zeehonden hebben baby's, net als mensen. Huilers worden ze ook wel genoemd. Je moet wel een hart van steen hebben, wil je daardoor niet vertederd raken.

De ster in het tv-journaal is een van de vele jonge zeehonden die na de hevige storm van 14 januari bij de zeehondencrèche in Pieterburen werden opgevangen. Hoge golven hadden de zandbanken overspoeld waarop de zeehonden verbleven. Veel jongen werden zo van hun moeders gescheiden. Hopeloos verloren en klagelijk jankend spoelden ze ergens aan op het strand. Sommige zeehondjes hadden geluk. Ze werden opgepikt door wandelaars en jutters en afgeleverd bij pleegmoeder Lenie 't Hart, die haar naam eer aandoet. Lenie heeft immers al vele jaren een groot hart voor zeehonden.

Toch is niet iedereen gelukkig met deze gang van zaken. Een viroloog en twee biologen stelden op de televisie dat de opvang van zeehonden overbodig en zelfs gevaarlijk is. Overbodig omdat de populatie in de Waddenzee de laatste jaren enorm is gegroeid en best een stootje kan velen. Gevaarlijk omdat het terugzetten van herstelde dieren de natuurlijke selectie zou verhinderen en zeehonden gevoeliger worden voor ziektes. Een medewerkster van Lenie reageerde zoals het een goede moeder betaamt: 'Er zijn mensen die vinden dat je de natuur haar gang moet laten gaan, en dieren moet laten creperen. Nou, dat doen wij dus niet!'.

Deze controverse is karakteristiek voor de dubbele moraal die wij hanteren als het om natuur gaat. Natuur is juist natuur doordat de mens er haar stempel niet op drukt. De Waddenzee is van alle natuurgebieden in Nederland het minst door de mens beïnvloed. Velen spreken romantisch zelfs over 'onze laatste wildernis'. Daarop is wel wat af te dingen sinds de bodem is omgeploegd door de intensieve kokkel- en mosselvisserij. Maar goed, het blijft natuur. Het symbool van het wilde leven zijn de zeehonden, die hier zonder vergunning vissen vangen en onbeschroomd op de zandbanken liggen te zonnen. Als mens moet je je daar zo min mogelijk mee bemoeien. Leven en laten leven is het parool.

We hebben soms de neiging om te vergeten dat de dood onlosmakelijk met het leven verbonden is. Sterven en laten sterven zou even goed het motto van natuurbeschermers kunnen zijn. Met aangespoelde schelpen hebben we niet zo'n moeite. Voor een vis die op apengapen ligt, is geen opvangcentrum beschikbaar. Kent u een actiegroep die zich inzet om gestrande kwallen weer naar zee te brengen? Maar met een jonge zeehond ligt dat anders. Huilende baby's laat je niet aan hun lot over.

Het is niet simpelweg een botsing tussen emotionele zeehonden-pleegmoeders en rationele biologen. Ook de keuze voor ongerepte natuur is een emotionele keuze. Het gaat om respect voor het individuele dier tegenover respect voor het grote geheel, een welhaast onoplosbaar dilemma. Zelf laat ik de natuur graag haar gang gaan. Maar als ik zo'n huiler op het strand tegenkom, ga ik wellicht toch door de knieën.

Eef Arnolds

De tekst is eerder verschenen in het tijdschrift Zens 10 nr 4. 2007.